

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ

Αδέλφια ήταν κι' οι δυο
 από μιας μάνας γέννα
 μα χώρισαν πέντε χρονών
 Την μαύρη κείνη μέρα
 που οι Τούρκοι μήηκαν στο χωριό
 κι ατίμασαν τες κοπελιές
 κουρσέψανε και σφάξαν
 κάψανε σπίτια κι εκκλησιές
 κι όλον το βιός αρπάξαν
 Μπροστά στα μάτια τρυφερά
 την μάναν ατιμάσαν
 και με μια μόνο τουφεκιά
 κύρην και μάναν χάσαν.
 Στη σύγχυση, στον χαλασμό
 και μέσ' την παραζάλη,
 χέρι απλώθη σπλαχνικό
 και τα παιδια είχε πάρει.
 Κορίτσι το ένα ήτανε
 και τ' αλλονε αγόρι,
 χρόνια πολλά εζήσανε
 μαζί στην ίδια πόλη,
 χωρίς καμμία επαφή
 τα δύο εξεχαστήκαν
 κι' ούτε πως είχε αδερφή,
 ή αδερφό σκεφτήκαν.
 Τα δύο αδέρφια μια βραδιά
 σ' ένα χορό στο γλέντι, σμείξαν για
 πρώτη τους φορά
 σ' άλλης αγάπης μέθη.
 Εκεί π' ανάψαν τα λαμπρά
 και οι φωτιές φουντώσαν
 και στης αγάπης τα σκαλιά
 να πέσουν στρώμα στρώσαν,
 σκιρτά και τρέμ' η κοπελιά,
 τ' αγόρι πίσω σπρώχνει,
 στο στήθος του βλέπει μια ελιά
 και το μυαλό θολώνει.
 Στέκει κοιτά, ξανακοιτά,
 τα μάτια της γυαλίζουν,
 τούτο το στήθος κι η ελιά
 σαν κάτι της θυμίζουν.

Κοιτά βαθιά στο παρελθόν,
 σαν, κάτι να θυμάται,
 τότε που ήτανε μωρό,
 στέκει και συλλογάται.
 «Τούτο το στήθος κι η ελιά

την κύρη μου θυμίζουν,
 τούντα σγουρά του τα μαλιά,
 «γλύμμα δεν του αφήνουν»
 «Τίπαθες κόρη και κοιτάς;»
 ποιός λογισμός σε δέρνει,
 τα φυλλοκάρδια της καρδιάς,
 ποιός άνεμος στοχεύει;
 «Πέσ' μου ποιός είσαι, να σου πω
 τον πόνο που με δέρνει
 κι αν δεν σε έχω αδερφό
 για άντρα μου σε παίρνω.
 Άσε την σκέψη στο παρελθόν
 μόνη ν' αργοκυλήση
 τότε που ήσουνα μωρό
 το τι θα σου θυμήση.
 Για μάνα κύρη κι αδερφή
 κει στού βορρά τα μέρη,
 στον χαλασμό, στην εισβολή
 η σκέψη σου ας σε φέρει».
 Τι μου θυμίζεις ξοφερά,
 πράγματα περασμένα,
 τί μου ραγίζεις την καρδιά
 μ' αυτά τα ξεχασμένα;
 Ας την μανούλα την καλή,
 τον κύρη τον λεβέντη
 εκεί στην σκλαβωμένη γη
 καλάναι κοιμισμένοι.
 Δίδυμη είχα αδελφή
 μ' εμέ μιας μέρας γέννα,
 θυμούμαι χάθηκε κι' αυτή
 την μαύρη κείνη μέρα.
 Μαίρη την λέγανε κι' αυτή,
 γλυκειά, ηλιοκαμένη,
 έκανε κότσο το μαλλί
 και μικροκαμωμένη»..
 «Στο στήθος σου τούτη ελιά,
 τον κύρη μου θυμίζει
 μέσ' την δική του αγκαλιά
 τους δυό να νανουρίζει».
 Αδέλφια δυό μιά αγκαλιά,
 ποτάμι τα δάκρυα πέφτουν,
 γιορτάζει ολ' η προσφυγιά,
 φιλιά κι' ευχές τους στέλλουν.

Ανδρέας Παναγιώδης